

Sæde. For det ere vi jo alle enige om, at have vi mistet det, er det ude med vor Selvstændighed. Om det saa koster lidt mere eller mindre, antager jeg ikke er eller bliver det afgørende, naar man endelig skal til at ordne denne Sag. Det sete afhænger jo af Øjnene, der se, og naar den sidste ærede Taler nævnedes, at det vilde blive os alt for kostbart, vi havde ikke Raad til det, ja, saa er det selvfølgelig hans Opfattelse, for jeg maa nemlig gaa ud fra, at alle, ogsaa de, der foreslaa at afruste, ønske at bevare vor Neutralitet og Selvstændighed, og jeg har ogsaa for nylig hørt en Mand, der slutter sig til det Parti, som den sidste ærede Taler tilhører, udtale, at dersom vi var sikre paa, at det kunde redde os, saa at vi kunde blive ved at være selvstændige, var der jo ikke Spørgsmaal om, at vi kunde overkomme Bekostningen, og det mener jeg ogsaa. Om det drejer sig om noget mere eller mindre, maa ikke være det afgørende; det afgørende er, at vi kunne hævde vor Selvstændighed. Nu siger den sidste ærede Taler, at det kunne vi ikke, men at vi kunne hævde vor Neutralitet i lige saa fuldt Maal med det, han og hans Meningsfæller foreslaa. Der er jeg af den absolut modsatte Mening, og jeg tror, at i det Stykke vil det ærede Medlem faa nogen Vanskelighed ved at faa Sagkundskaben til at erkende, at han har Ret.

Nu hører jeg jo nok, at det bliver sagt, at man kan ikke overlade alt til Sagkundskaben, og det kan man selvfølgelig heller ikke. Men jeg tror alligevel, at naar man vil lægge Planer enten i dette Forhold eller i andre, gør man klogest i at tage Sagkundskaben med paa Raad. Vi have jo ogsaa fra vor Historie Erfaringer, der pege i den Retning, og det havde sikkert været formaalstjenligere, om vi i tidligere Tid havde lyttet mere til Sagkundskaben, end vi gjorde. Jeg tillod mig saaledes ved første Behandling at minde om Dybbøl. Det maa vist være klart for enhver, der kender vor Historie, at der havde de nationalliberale, der den Gang var Flertal i Rigsraadet, ikke gjort, hvad Sagkundskaben krævede, og som Følge deraf var Dybbøl ikke, hvad man ønskede det skulde være, og kunde ikke holdes saa længe, som det var ønskeligt.

Men altsaa, naar den ærede Ordfører mener, at vi med de fremskudte forbedrede Stillinger ikke kunne væge vor Neutralitet paa den Maade, han mener vi skulle, er min Opfattelse ganske modsat hans. Jeg mener, at der nødvendigt maa

tilvejebringes en Sikring af København mod Landsiden. Om det nu absolut skal være denne fremskudte Linie, eller man, naar man paa et senere Stadium kommer til at forhandle — der er jo flere, der skulle have med den Sag at gøre —, kan finde en anden Maade at sikre København paa, det er ikke for mig det afgørende, men jeg kan efter min bedste Overbevisning ikke se andet, end at naar man vil sikre København fra den ene Side, er det ogsaa nødvendigt at sikre København fra den anden Side. De Fjender, vi hidtil have haft, ere jo heller ikke gaaede mod vore stærkeste Stillinger, men altid gaaede udenom, og det ville de sikkert ogsaa gøre i dette Tilfælde, hvis København er aaben, saaledes at man kan marchere ind i den.

Man har i Udvalget krævet Oplysning om, hvor meget det vilde koste at flytte de militære Etablissementer for Flaaden og for Hæren, men disse Udgifter ere af en saadan Størrelse, at man ikke har ment det forsvarligt at gaa dertil. Allerød da man i 1858 paabegyndte Forhandlingerne om Københavns Søbefæstning, var militære Medlemmer, deriblandt en Mand som Oberst Tscherning, ganske klare over, at Københavns Søbefæstning med Nødvendighed vilde føre Landbefæstningen efter sig. Om det skulde være en Landbefæstning af den Beskaffenhed, der nu er kommen til Stede ad provisorisk Vej, er der jo ikke Tale om, og det er jo det beklagelige — deri er man vist enig fra alle Sider her i Salen —, at der har man, selv om man har villet gøre noget godt ved den Fremgangsmaade, man har valgt, gjort ubodelig Skade. Men jeg siger: Lad os nu ikke tænke paa de gamle Skader! Naar man er enig om, at København skal og maa forsvares ogsaa fra Landsiden, lad os saa gaa til et Skridt, der peger i den Retning. Jeg har ikke haft nogen som helst Betænkelighed ved at følge Forsvarsministeren paa dette Omraade. Naar det ærede Medlem fra Verninge (Lindø) og jeg ikke have sluttet os til Flertallet paa nogle Punkter, hænger det sammen med Spørgsmaalet om de fremskudte forberedte Stillinger. Men ellers ere vi i det store og hele enige og danne et Flertal, og det er et Flertal, som, det maa erkendes ogsaa af dem, der ville gaa videre og ønske mere, er offervilligt, altsaa villigt til at bringe Ofre for at hævde vor Selvstændighed og vor Neutralitet. Jeg skal slutte med at anbefale at stemme for Forslagene af Flertallet under Nr. 8 og mod de af Mindretallet under Nr. 9 stillede Forslag.